

Unde fugim de acasă?

„Oamenii nu își mai dau seama de bucuria de a trăi,
pentru că nici nu mai știu să privească minunile Naturii”.

Constantin Brâncuși

PAȘII DDV3

POVESTEA UNEI PASIUNI

(38)

Salutare, DDV3,

Toscana este un loc de odihnă ideal nu numai pentru cei interesați de cultură. Peisajele montane ale Apeninilor Toscani și pădurile dese sunt un paradis pentru iubitorii de natură și drumeții.

Satele răsfirate pe colinele Toscanei sunt strivite de miresmele îmbătătoare ale măslinelor, duzilor și chiparoșilor, care împletesc parcă o cunună de lauri pe fiecare localitate, cetate sau mănăstire care îți taie calea.

Am simțit toate acestea când am călcat cu talpa frumosul ținut. Acum, din viteza trenului, rememorăm trasee bănuite sau recunoaștem cărările călcate de noi și visăm că ne vom întoarce! Acum mergem spre capitala acestui ținut de basm.

Astăzi dimineață ne-am luat rămas bun de la Valeriu, care pleacă spre casă. Ne-am despărțit greu de acest prieten care 15 zile a făcut parte din corpul expediționarilor. Dar asta este, nimic nu este veșnic. Sperăm într-o revedere cât mai grabnică.

Noi, ceilalți, ne-am îmbarcat într-un tren cu destinația Florența. Firenze, cum îi spun italienii, capitala regiunii Toscana, situată pe malul râului Arno, este coroana Toscanei.

Florența are o bogăție culturală și arhitecturală atât de mare, încât este socotită de mulți ca fiind una dintre cele mai frumoase destinații din Europa. Orașul-cetate este cunoscut, încă din Evul Mediu și mai apoi în Renaștere, ca fiind capitala spirituală a Europei.

Citisem câte ceva despre destinația noastră de astăzi, dar realitatea a depășit cu mult imaginația mea.

Orașul, deși nu foarte mare, are mai multe gări și prima noastră dilemă a fost: unde coborâm? Am decis intuitiv să coborâm la Florența SMN și am fost inspirați. Gara având ca nașă de botez Basilica di Santa Maria Novella, vecina de peste drum, este gara principală a orașului. Biserica parcă este pusă aici, la poarta orașului, pentru a pregăti turistul pentru vizitarea unui oraș muzeu.

Ne minunăm de arhitectura celui mai important stabiliment dominican, care a fost și cea mai veche catedrală din Firenze, demnitate care a ajutat-o să se încarce cu opere de artă ale Renașterii, fiind aproape sufocată de mulțimea capelilor cu fresce și picturi semnate de titani. Nu știi unde să te uiți mai întâi, fiecare capelă fiind o capodoperă și când crezi că ai făcut ceva ordine în ierarhii, te lovești de Crucifixul lui Giotto, care te face să ieși din biserica-muzeu amețit.

Parcurgem doar două străduțe, Via del Banchi și Via de Ceret, și ne trezim în fața unei cozi infernale, dar organizată, care se încheie la intrarea în Basilica Santa Maria del Fiore, despre care știam că este a doua biserică din Italia, ca mărime, după Basilica Sf. Petru din Roma. Dar complexul de clădiri cuprinzând Basilica cu celebra cupolă, construită de Brunelleschi, clopotnița, cu nu mai puțin celebru ei turn și Baptisteriul Sf. Ioan Botezătorul, cu celebrele „uși ale paradisului”, conceput de Lorenzo Ghiberti, care a lucrat la ele 27 de ani, îți taie respirația.

Ne informăm rapid și aflăm că nu putem urca cele 462 de trepte până pe terasa Domului, pentru că biletele sunt epuizate pentru următoarea săptămână. La fel pățim și cu Turnul clopotniței, cu cele 414 trepte ale sale și de unde se spune că ai o priveliște inedită asupra Domului. Putem intra în Basilică, dar, după o așteptare de 2-3 ore, pe care nu ne-o permitem. Așa că ne mulțumim cu Bap-tisteriul, una dintre cele mai vechi construcții din Florența, fost la origine templu păgân și unde, din 1128, sunt botezați toți florentinii.

Ne minunăm de copia aurită a „Porților Paradisului” și ne scoatem imaginar pălăria în fața meșterului aurar care a conceput și realizat cele 10 panouri și care fără falsă modestie și-a imortalizat chipul în mijlocul ușilor. De asemenea, ne plecăm genunchiul în fața statuii lui Brunelleschi, care, într-o poziție sugestivă, admiră cu compasul în mână imensa cupolă cu diametrul de 45 de metri construită de el din cărămidă.

Părăsim Piazza del Duomo și, fără să ne revenim, ajungem la Piazza della Signoria. Aici chiar că te năucește ambientul. Palazzo Vecchio, fosta reședință a Familiei Medici, este la fel de impunător ca și ilustra familie care l-a locuit. Cât de solid este? Faptul că în prezent palatul găzduiește Primăria orașului răspunde la întrebare. În fața palatului, te uimește Loggia dei Lanzi, construită pentru a apăra de intemperii demnitarii vremii care participau la ceremonii oficiale, este acum un muzeu în aer liber, adăpostind sub arcadele somptuoase opere celebre ale Renașterii. Îmi atrage atenția statuia lui Perseu după uciderea Meduzei, dar fiecare sculptură te acaparează. Trebuie să te smulgi din vraja lor, pentru a vedea în frumoasa piață Fontana di Nettuno, cu apa care țâșnește de unde vrea Neptun, sau copia statuii lui David, al cărei original creat de Michelangelo, stă sub pază la Academia Gallery.

Înșim din Piazza della Signoria, pe alea Galleriei Degli Liffizi, renumit muzeu de artă care adăpostește opere de artă semnate de Leonardo da Vinci, Michelangelo, Botticelli, Caravaggio sau Rembrandt. Salutăm statuile în mărime naturală ale celor care au însemnat ceva pentru Florența, și nu sunt puțini, care te urmăresc de pe soclul pe care au fost așezați meritat.

Ajungem pe malul râului Arno și parcă acest lucru ne aduce cumva cu picioarele pe pământ. Admirăm doi contemporani care vâslesc alene într-un caiac dublu și realizăm că ne este foame. În Florența timpul curge altfel, ne oprim la un bistro și mâncăm ceva în fugă, având senzația că timpul pierdut cu masa ne este imputabil. Traversăm râul pe Ponte Vecchio, cel mai vechi pod de piatră din Europa. Un pod medieval, acoperit. Și ca misterul să fie complet, o Ducesă de Medici construiește deasupra podului un pasaj secret, Vasari Corridor, care leagă Palazzo Vecchio de Palazzo Pitti, care va fi cumpărat de Medici pentru reședință. Străbatem podul care este un bazar cu zeci de magazine de suveniruri scumpe și nu vedem mare lucru, orbiți și de grămezile de bijuterii din aur. Dar la întoarcere de pe Ponte Santa Trinita, aflat în aval, vom admira frumoasa realizare aruncată peste Arno.

Ajungem în fața Palazzo Pitti. Impresionant ca dimensiune și arhitectură, înțelegem de ce a fost cumpărat de la familia Pitti de casa de Medici.

În spatele palatului descoperim Giardino di Boboli, o grădină de 45 de hectare, unde pot fi admirate o mulțime de sculpturi, am descoperit și un dac, fântâni arteziene, cascade, lacuri, dar și arbori și plante rare.

Ne întoarcem la gară prin Centrul Vechi, cu străduțe înguste, elegante, emanând un aer romantic, de epocă.

Părăsim Florența, uitându-ne peste umăr. Nici nu îndrăznesc să spun că am fost la Firenze. Această zi a fost ca o acadea, pe care o treci prin fața unui copil, fără să-i scoți poleiala.

Ajungem la Pisa, mâncăm la un bistro, dar mai mult vorbim decât cinăm și ne facem bagajele. Mâine dimineață la 7 avionul ne aduce acasă.

A fost frumos!

S F Â R Ș I T

Drumul Babei Dochia prin Munții Măcinului

Gabriela Neguțu

De câteva zile, temperaturile au fost negative și sunt locuri în care se văd pete de zăpadă. Pentru Tulcea, prognoza anunța puțin sub zero grade ziua și spre -8° peste noapte, așa că am plecat din Galați mai târziu, pe la ora 9. Într-o oră, am ajuns la rambleul mocăniței de pe imășul satului Greci.

Drumeția a început pe o vreme liniștită, fără vânt, doar spre sud, peste Podișului Greci stăruia o ceață subțire.

Vedere spre Vârful Cartalu

Am pornit spre Dealu cu Drum sub un cer senin și luminos. Cel puțin opt păsări mari se roteau cu aripile larg deschise, planând maiestuos în cercuri largi, doar deasupra piscului stâncos al Cartalului. Probabil că au cuiburile, de generații, acolo, sus, și de aceea vârful poartă numele Cartalu, care în limba turcă înseamnă vultur.

La cotul potecii care înconjoară vârful, am vizitat, ca de fiecare dată când trec pe aici, mica poieniță cu vedere spre est, căutând brândușele care o umpleau acum zece zile. Le-am găsit înghețate, micșorate și boțite, cu excepția a două-trei flori curajoase care, deși aveau în jur destule pete de zăpadă, rezistau frumoase în mijlocul pajiștii.

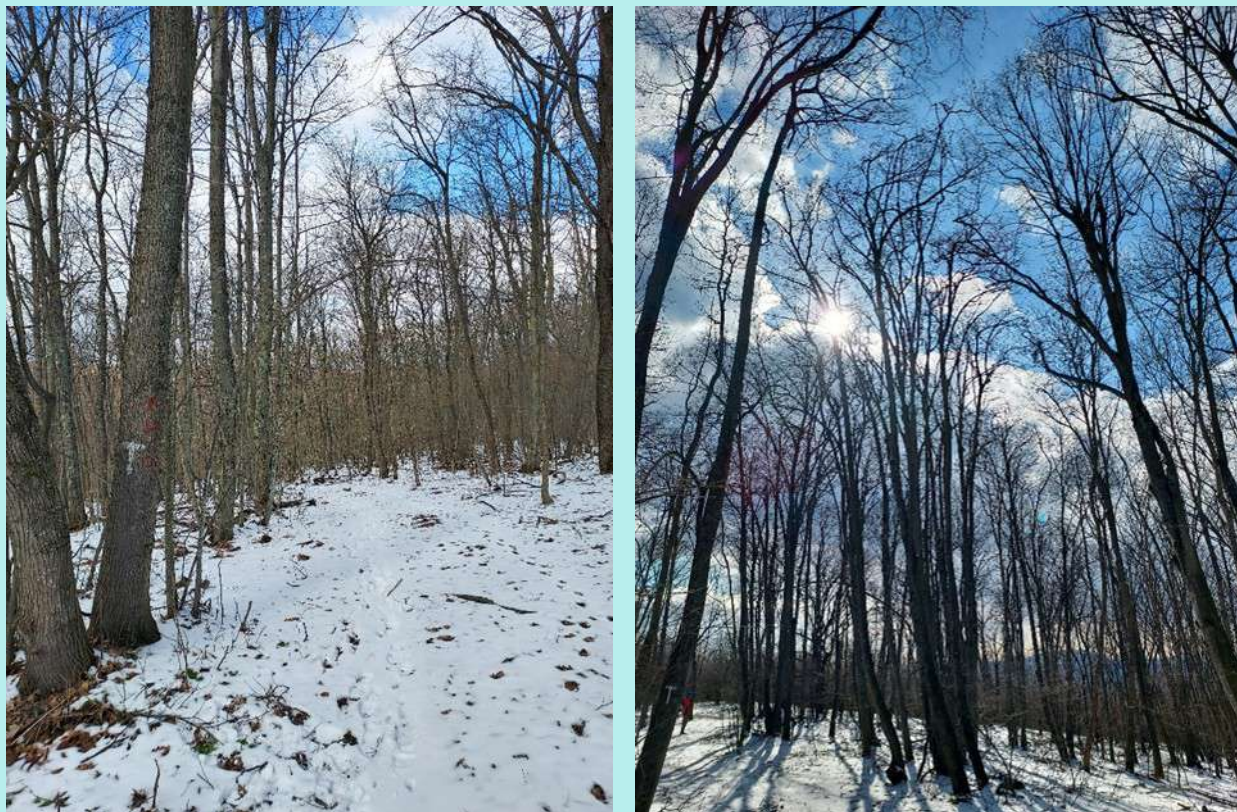
Urmând poteca ascendentă, presărată în unele porțiuni cu adevărate trepte neregulate și înalte de piatră ce ies deasupra solului înierbat, ne-am încălzit și am început să ne scoatem din haine, asemenea Babei Dochia din legendă. Drumul îngust trece printre pâlcuri de stejari care și-au aruncat pe jos, încă de anul trecut, ghindele și frunzele uscate. În alte porțiuni, este risipit pietriș mărunțit, rămas mărturie a transportării granitului din foarte vechile cariere, exploatate pe vremea când aici lucrau coloniile de italieni.

Am traversat pădurea deasă, unde copacii sunt subțiri și foarte înalți, până am ajuns la o intersecție marcată de două trunchiuri masive prăbușite, în curs de descompunere, lăsând la vedere canalele larvelor de gândac croitor. De aici am luat-o la dreapta, spre rezervația Moroianu. Pe drumul forestier, care fusese râmat recent de mistreții în căutare de ciuperci, era așezat de cu noapte un strat alb de zăpadă, căzută subțire și uniform. Un soare strălucitor presăra cărarea cu dungile de umbră ale arborilor din dreapta. Nu mai pășise nici un om pe acolo, doar o mulțime de animale trecuseră și își întipăriseră urmele lăbuțelor, formând șiruri continue ce se încrucișau cu altele intrând sau ieșind din pădurea ce mărginește cărarea. Te încerca o adevărată emoție când realizezi cât de multe animale trăiesc în această pădure: iepuri, vulpi, căprioare, porci mistreți, poate și lupi, cine să le recunoască urmele?

Urmele animalelor pe poteca ce traversează pădurea

Timpul a trecut încântător pe când înaintam prin acest peisaj inedit și nici nu am prins de veste că poteca ne-a scos la capătul zonei de culme, cotind apoi spre sud, pe un teren plat, printre copaci marcați de pădurari cu un T alb. Tot pământul de sub copaci era acoperit de un strat de zăpadă prin care se îțeau o mulțime de frunze prelungi, ascuțite și verzi ale ghiocelor semiînghețați.

Nori întunecați s-au îngrămădit în fața soarelui

Pe la ora prânzului, nori întunecați au prins să se îngrămădească în fața soarelui, iar pădurea a devenit sumbră.

Norocul, nu orientarea, ne-a făcut să descoperim o cărare accesibilă, de fapt un făgaș, o urmă adâncă și îngustă, săpată de apele de ploaie, care coboară în valea adâncă. La început este abruptă, cu pereții ce se ridică lateral, uneori până la trei metri, presărați cu incredibil de mulți ghioceri mari, care prosperă în acest areal protejat de vânturi și frig. Când ajungem pe fundul văii, locul se întinde orizontal până întâlnește în latura din dreapta a potecii un pârau ascuns pe alocuri sub un strat subțire de gheață. Adâncit între pereți înalți și apropiați, săpați de-a lungul vremii, când l-am întâlnit era un fir de apă anemic, care făcea zig-zaguri în jurul bolovanilor mari de pe fund, dispărea uneori sub o învâlmășeală de ramuri mari și trunchiuri întregi, prăbușite sau sub mormane uriașe de frunze căzute. Pârâul aduna, din când în când, și câțiva afluenți care își săpaseră albii, la fel de înguste, în peretele dealului opus.

Peste tot, se ridicau în dezordine, trunchiurile maro-cenușii ale copacilor desfrunziți. Înțelegeai că mergi printr-o pădure naturală, cu arbori de toate vârstele, unii grupați mulți, foarte aproape, alții rari, distanțați. Și aici, pe pantele orientate spre soare, erau mii de ghioceri neafecțați de ger. Pe cele de pe versantul opus, orientat spre nord, se vedeau desene fantastice, nemaîntâlnite, pe pământul de sub copaci, reliefând minunate dantelării în alb și negru pe care le formase zăpada printre rădăcinile dezgolite de viituri.

Este foarte frumos și tainic, iar în liniștea deplină se aude doar zgomotul pașilor noștri.

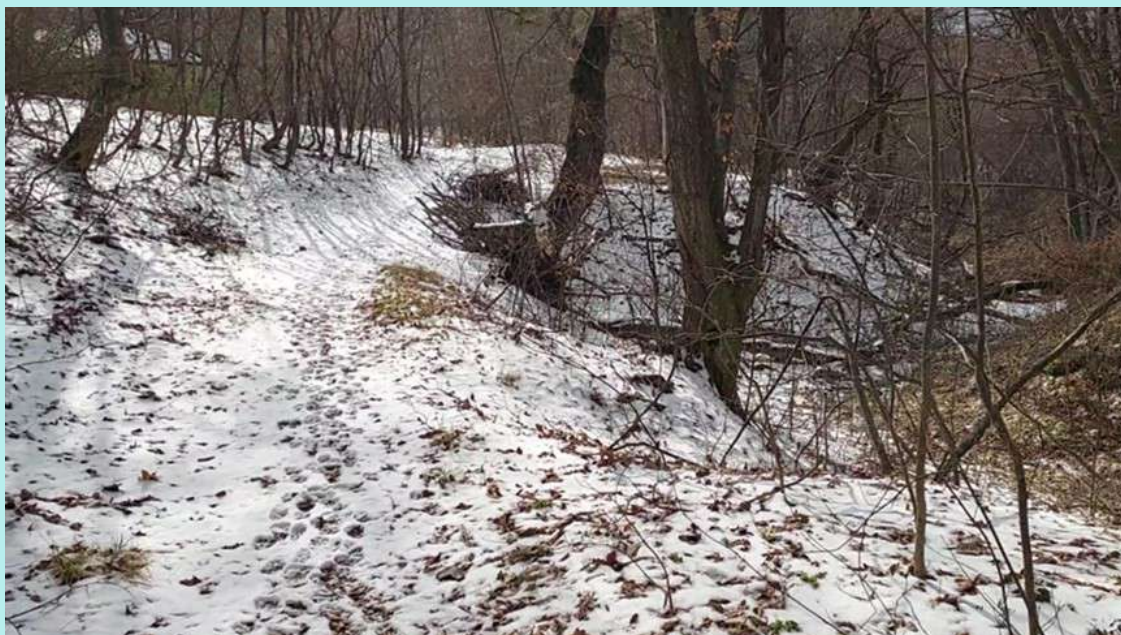
Poteca ce coboară în valea adâncă dinspre traseul Cozluk

Dantelării în alb și negru la rădăcinile arborilor

Când mă gândeam că mai spectaculos de atât nu poate fi, ne-am trezit că poteca noastră înaintază printre două râpi care se adânceau tulburător de aproape, de o parte și cealaltă. Nimic periculos, nimic de speriat, dar, cu siguranță, de un farmec aparte.

Pe neașteptate, poteca de zăpadă a fost invadată de o mulțime de urme de animale. Veneau din toate părțile și se adunau, se îngrămădeau una după alta, de parcă alergau în fața noastră și ne atrăgeau după ele.

Poteca liniștită, presărată cu zăpadă, a fost invadată de urme de animale

Și, deodată, după un cot strâns, printre copaci se ivește Cantonul de pe traseul Cozluk. Construcție a Romsilva, poate a fost și locuința pădurarului sau aici a activat cel ce se ocupă de fondul forestier al Parcului Național Munții Măcinului, dar acum este pustie și a început să se degradeze.

Vederea ei trezește emoție. Parcă am întâlnit un prieten când ne așteptam mai puțin, după ce am ajuns la capătul drumului în necunoscut, prin pustietatea și tăcerea pădurii. Urmele de lăbuțe din zăpadă s-au risipit care încotro. Cele trei mese cu bănci de lemn, montate în apropiere și zvântate de soare, ne-au îndemnat să ne așezăm și să ne odihnim. Aici, aerul era cald și am constatat că nu era ger, nu-mi era frig la mâini.

Cantonul forestier de pe traseul Cozluk

Și așa, pe când zăboveam și rememoram peisajul prin care abia trecuserăm, din senin a început să ningă lin. Ce bucurie simți când cad în jur fulgii mari și pufoși! Nu a durat prea mult, poate zece minute, și soarele s-a arătat din nou. Fără veste, așa cum începuse, ninsoarea s-a oprit și soarele părea că strălucește și mai puternic.

La întoarcere, am luat-o pe un drum cunoscut, cel care duce spre Ioaneș. Cărarea trece întâi printr-o bucată de ogor cu șirurile paralele ale semănăturilor din toamnă protejate de ger de zăpada căzută parcă special peste ele.

Drumul începe să urce ușor și, în curând, parcă am intrat pe tărâmul Zânelor. Întâi am întâlnit Primăvara, cu buchete de ghiocei și flori ca niște scânteiuțe galbene în buruienile de pe marginea cărării.

Apoi, a început iar să ningă cu fulgi mari și deși. Eram doar în pulover și nu-mi era frig. A durat numai 5 sau 6 minute și, până să ajungem în dreptul malului înalt, cu vizuini de animale săpate în pereții de lut galben, s-a oprit. Nu după mult timp, soarele ardea orbitor.

Sub cerul vântat, Brațul Măcin al Dunării sclipește ca o panglică de aur

O potecă lină cu copaci mari, marcați cu I roșu, forestier, presărată cu pajiști dese de ghiocei pe laturi, ne-a scos la drumul cunoscut, către satul Greci. Niciodată nu am întâlnit atât de mulți ghiocei, ca pe traseul acesta. Pe la ora 16 sunt iarăși nori și cerul luminos s-a învînețit, dar o bucată neacoperită de soare face Brațul Măcin al Dunării să sclipească precum o panglică de aur printre culmile celor doi Moroieni.

Priopcea acoperită de zăpadă, cum nu am văzut-o vreodată

*Stânci spectaculoase
pe fundul văii spre Cantonul Cozluk*

Apus de iarnă

Ninsoarea Babei Dochia

În cele două ore și jumătate, cât ne-a luat drumul de întoarcere, am mai avut două episoade de ninsoare cu soare: o dată prin dreptul Cheilor Kediului de peste golful Greci, și încă o dată când în fața noastră s-a ivit vârful Călcata. Parcă Sfânta Vineri se apucase de curățenie și tot aranja și scutura perne, ogheale și cearșafuri.

Am ajuns la mașină când soarele se pregătea să apună. În lumina aceea piezișă, sub norii roz, partea de sus a pantei Priopcei, ridicată deasupra lungii culmi a Sivricăi, era acoperită de zăpadă, cum nu am văzut-o vreodată.

20 februarie 2025